

ע"פ 2013 - פלוני נגד מדינת ישראל

ביה

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעערורים פליליים

ע"פ 2013/19

לפני: כבוד השופט י' עמית

כבוד השופט נ' סולברג

כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין מיום 26.11.2018 ועל גזר הדין מיום 11.3.2019 של בית המשפט המחוזי בירושלים בתפ"ח
17-07-16616 שניתנו על ידי כבוד השופטים: י' נעם - סג"נ, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

תאריך הישיבה: ט' בתמוז התש"ף (1.7.2020)

בשם המערער: עו"ד טל גוטليب; עו"ד אbial אהרון;

עו"ד דן נתיב

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין-רוזן

פסק דין

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

1. ערעור על ההחלטה הדין ועל גזר הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים בתפ"ח 16616-07-17 (השופטים י' נועם - סג"נ, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל). בההחלטה הדין הורשע המערער פלוני, בביצוע עבירה אינסוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק), ועבירה ניסיון ל谋שה מגונה לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק, בצוות סעיף 25 לחוק. בגזר הדין, הושתו על מ-8 שנים ו-3 חודשים מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, והוא חוייב בתשלום פיצויי למוחלוננת.

2. בשבוע שקדם ליום העצמאות ה-68 למדינת ישראל, העסיק מספר נערות ונערים במכירת דגלי ישראל בצתמים שונים ברחבי ירושלים; ביניהם המתלוננת, קטינה כבת 14 וחצי באותה ימים. על-פי המתואר בכתב האישום, באחד מימי עבודתה אצל מ', הוצאה המתלוננת סמוך לגשר המיתרים בירושלים. בסוף אותו יום עבדה ניגש אליה מ' הניח את ידו על צווארה, קירב את פניו לפניה וניסה לנשקה; המתלוננת הפנתה את ראשה וממנה נסקרה, באומרה: "אתה חי בסרט".

3. בחולף מספר ימים, תיימה המתלוננת עם מ' כי הגיע ביום 16.5.2016 לבתו שבמושב אוריה, על מנת לקבל את שכר עבודתה. כשכננסה לבתו אמר לה מ', כי הרשימות והכסף מצויים בחדרו והוא פנה לשם בעקבותיו. בחדרו, החל מ למשש את החזה של המתלוננת; בתגובה אמרה לו - "מה אתה עושה?"; הוא השיב - "סתמי". המתלוננת קפאה. מ השכיב אותה על מיטתו, הפשיטה ממכנסיה וחתוניה, והתפשט גם הוא. המתלוננת נסתה למקום, אך מ השיבה לאחר; הוא הכנס אותה או שתים לאבר מיניה ומחמת הכאב שחשה, היא החלה לבכות ולרעוד. מ המשיך בשלו, נשכב על גופה של המתלוננת והחדיר את אבר מינו לאבר מיניה. לאחר שהגיע לשיפוק מיני, קם מ מקומו, הבхи בכתמי-דם שמקורים באבר מיניה של המתלוננת, השילך לכיוונה מגבונים, ואמר לה: "aiccs ו' בת זונה לא חשבתי שאתה קח' מגבונים ותנקן את הדם שלך". המתלוננת לבשה את בגדיה ויצאה מהביתה כשהיא בוכה.

ההליכים בבית המשפט המחוזי

4. ביום 9.7.2017, הוגש נגד מ כתוב אישום המיחס לו את מסכת העובדות שתוארה לעיל, והוא הואשם בעבירות של אינסוס ו谋שה מגונה. בד בבד הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, וב恰恰לה מיום 7.8.2017 נעתר בית המשפט המחוזי (השופט מ' בר-עם) לבקשתו.

5. בדין בית המשפט המחוזי ביום 14.9.2017, מסר מ את תשובתו לכתב האישום. בתשובתו, אישר מ כי המתלוננת הגעה לבתו, אלא לדבריו הגעה בהתאם לבקשתה-היא. מ כפר בכך שהקים ייחס-מין עם המתלוננת ביבו, ולדבריו "לא היה דבר בבית". לאחר שמייעת הריאות בתיק וטיעוני הצדדים במסגרת סיכוןם, הוחלט ברוב דעתות - אב"ד ס' הנשי י' נועם והשופט ר' פרידמן-פלדמן - להרשיע את מ בעבירות אינסוס, ובعبارة של ניסיון לבצע מעשה מגונה, אל מול דעתו החולקת של השופט א' אברבנאל אשר החליט לזכותו.

6. בהכרעת הדין סקרה השופטת פרידמן-פלדמן את העדויות השונות שנשמעו לפני בית המשפט, ואת הריאות

שהוגשו במהלך המשפט. בתוך כך, נסקרו עדויותיהם של המתלוונת, חברותה, בני משפחתה, העובדת הסוציאלית שהיתה עמה בקשר, וכן עדויותיהן של החוקרות שעסקו בברור התלונה. כמו כן, הובאו ההתקතבותיות בין מ' לבין המתלוונת בפייסבוק. לבסוף, סקרה השופטת את חקירותו של מ' במשטרה ואת עדותו לפני בית המשפט.

7. עדות המתלוונת - המתלוונת גוללה בבית המשפט את סיפורם הדברים מתחילה ועד סוף. המתלוונת סיירה, כיצד נתקלה בפייסבוק במודעה על חיפוש עובדים לצורך מכירת דגלי ישראל, באיזה אופן התנהלה עבودתה, וכי צד קיבלה את שכרה. המתלוונת תיארה בבית המשפט את ניסיונו של מ' לנשך אותה בסמוך לגשר המיתרים, וכן את האונס שביצוע בה באותו יום, ב-16.5.2016, בעת שבאה לקבל את שכרה. המתלוונת העידה, כי לאחר שיצאה מביתו של מ', התקשרה לחברת ד' ובכיתה, וד' ניסתה להרגעה. המתלוונת לא זכרה לספר בעודותה, מהם התכנים שעלו בשיחה ביניהם. המתלוונת הוסיפה, כי בבואה לביתה, התקלחה והשליכה לכביסה את תחתונית המכמתמים בדם. ביום המחרת, הגיעה ד' לביתה של המתלוונת והן פנו יחד כדי לרכוש גלוות 'פוסטינור'. בהמשך, נסעה המתלוונת לצלומי דוגמנות בתל אביב, ובמהלך נסיעתה באוטובוס התקשרה לד' לתוחה' ואלה, מה עליה לעשות עם גלוות 'פוסטינור'. המתלוונת העידה, כי לקרה ערבית טלפון אליה מ', דרש בשולמה ואמיר לה, "אל תדאגי את מנוסה בחומר אלמד אותך עוד הרבה". המתלוונת השיבה לו, כי היא בצלומים נויטהה את השיחה. מאז לא הוסיף המתלוונת לענות להתקשרות טלפוןות ממנה. יחד עם זאת, המשיכה המתלוונת להתכתב איתו, שכן, לדבריה, הדיחה את אשר אירע. כחודש לאחר שאירע האונס, שוחחה המתלוונת עם חברתה ד', וזה הבירה לה כי האירוע שחוותה הריהו אונס. משะבינה זאת, חדרה המתלוונת ולא הוסיף להתכתב עוד עם מ'. המתלוונת תיארה, כי האונס השפיע עליה "ברמה קשה מאוד".

8. המתלוונת סיירה, כי בחג הפסק שללאר האונס נסעה יחד עם חברותה לכנרת, וכשנכנסה למימי האגם יחד עם חברותה ע', ראתה את מ' כשני חברים עמו. מ סימן למתלוונת להתקרב אליו, ולא חדל מלסתכל עליה. בעקבות זאת, החלה לבכות, יצא מהמים ולא פגשה עוד בם. המתלוונת מתארת, כי באותו רגעים חשה "כailo זה קורה לי שוב פעם, הכל חזר לי באותו רגע". לדבריה, באותו יום סיירה לע' "שהוא [מ'] והוא זה שנאנשתי, לא יותר מדי". המתלוונת שיתפה את י' שהיא חברה באותו ימים, באונס שעבירה, והוא פנה לבני משפחתה ומספר להם על אשר ארע לה. בני משפחתה שוחחו עמה ותמכו בה, ובעקבות זאת פנתה המתלוונת למשטרה והגישה את תלונתה.

9. עדותה של ד' - בעדותה בבית המשפט סיירה ד', כי מזה שנים שהמתלוונת והיא חברות טובות, אשר מספרות זו לזו הכול, כי בצהריי يوم ה-16.5.2016 התקשרה אליה המתלוונת ומספרה לה, שהיא הולכת למושב אורוה, על מנת לקבל שכר עבור עבודהה במכירת דגליים. בשעה 20:00 לערך, התקשרה אליה המתלוונת שניית כשהיא בוכה ואמירה לה: "שהוא פגע בה מאד. שהוא פגע בגוף שלה. כailo היא אמרה לי שהוא אנס אותה. אבל היא לא ביטהה את זה ככה, כי היא הייתה מאד בלחש ונסערת". לדברי ד', "[המתלוונת] לא אמרה שהוא אנס. אבל היא אמרה שהוא ממש פגע בה". ביום המחרת הגיעה ד' לביתה של המתלוונת והבחינה, כי היא בדיכאון וכי לא התקלחה ולא יצאה מミיטה. המתלוונת סיירה לד' על אשר אירע בבתו של מ', על כך שהיתה בתולה, שלא יכולה לשЛОט על כלום", ועל כך ש"כailo שהוא קפאה". עוד הוסיף ד', שהמתלוונת הראתה לה את תחתונית "שמלאים בדם". ד' העידה, כי בתיאוריה לא השתמשה המתלוונת בבתווי 'אונס', מחמת היotta נסערת ולחוצה.

10. בהמשך, על-פי עצמה של ד', פנו השתיים לרכוש גלוות 'פוסטינור' ובדיקה לגלוויו הרionario. לדברי ד', נטלה המתלוונת את הגלולה בנווכחותה. עוד סיפה ד', כי המתלוונת תכננה להשתתף באותו יום בצלומי דוגמנות בתל-אביב, אך לא רצתה ללבכט; ד' שכונעה אותה שלא יותר על הצלומים, והמתלוונת שעתה לשכנועה. בסוף אותו יום, נסעה ד' לאסוף את המתלוונת מהתחנה המרכזית, וראתה כי מצב רוחה נשאר ירוד כשהיה. ד' ניסתה לשכנע את המתלוונת להגיש תלונה במשטרה, אך היא סירבה משום שלא רצתה שהדבר יודיע להורייה. ד' סיפה, כי בהמשך שיתפה אותה המתלוונת במפגש עם מימי הכנרת. ד' תיארה, כי המתלוונת הייתה מקלהת את מרבות, ואמרה שהיא שונאת אותו בעקבות פגיעתו בה. עוד סיפה ד' על השינוי שחל אצל המתלוונת מאז אירע האונס, ועל התרחקותה ממנו מני אז.

11. השופט פרידמן-פלדמן, סקרה את עדויות התביעה הנוספות שנשמעו בבית המשפט. בתוך כך, תיארה את עדותה של ש', אם המתלוונת, אשר העידה על אשר סיפה לה בתה. האם סיפה, כי שמעה מן המתלוונת על הגעתה לביתה של מ' לצורך לקבלת שכרה, על האונס שאירע שם, ועל התנהגותו המזוללת של מ' לאחר שהגיע לספק מני. כמו כן ידעה האם לספר על רכישת הגלולה למחירת האונס, ועל ניסיון הנשיקה באחד מימי העבודה של המתלוונת. עוד העידה האם על מצבה של המתלוונת בתקופה שלחלפה מאז אירע האונס. לדברי האם, בשנה וחצי החלפו מאי, המתלוונת "נמצאת בסרט אימה". האם סיפה בהרבה על יחסיהם המשפחתיים המורכבים בתקופה שלחלפה מאז אירע האונס, על תלונה שהגישה המתלוונת במשטרה נגד אביה, וכן על התנהגוותה בבית הספר ומהוצאה לו בתקופה זו. עוד העידו בבית המשפט ש' - אחיה של המתלוונת; וא' - גיסתה. השניים סיפרו בעדויותיהם על אודות התיאורים ששמעו מפי המתלוונת בנוגע להתרחשויות שקרו אותה. א' הוסיף, כי חזרה ואמרה למતלוונת שעלייה להגיש תלונה במשטרה, כיוון שרק שם יבוצע הטיפול. כמו כן העיד בבית המשפט י' - אשר היה בקשר חזוי עם המתלוונת בהמשך תקופה מסוימת לאחר קרות האונס. הוא סיפר על אשר שמע ממנה ברגען לאירועו אותו ערבי, ועל אמירותיו הפוגעניות של מ' לאחר המשעה. בנוסף, עמד י' על האופן שבו תיארה המתלוונת את סיפור המעשה: "אני מכיר אותה אישית יודע שקשה לה לעכל דברים. זאת אומרת היא מעכלה קושי בצחוק. היא צחקה תוך כדי שכן נאנשתי כאלו זה טבעי". י' סיפר, כי באחד הלילות שלחה אליו המתלוונת הודעה שהתקונה לשולח לו, ובזה ביקש לשטוות לפניו את הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מעשייו, ועל תחושותיה מאי; י' המליץ לה שלא לשולח את ההודעה. עוד הוסיף י', כי משנודע לו על האונס, פנה לאחיה של המתלוונת ומספר להם על אודות מה ששמע.

12. בבית המשפט העידה גם ע' - חברותה של המתלוונת, אשר סיפה על האירוע במימי הכנרת, שבמהלכו ראתה את מ מסמן למתלוונת לגשת אליו. בעקבות זאת, יצאת המתלוונת מן המים בסערה ושבה אל האוהל. עוד העידו בבית המשפט: עבדת סוציאלית שהיתה בקשר עם המתלוונת לאחר קרות האירועים ושמעה ממנה על אודותיהם, וכן חוקרות משטרה שעסקו בבירור התלונה.

13. גרסתו של מ' - השופט פרידמן-פלדמן סקרה את גרסתו של מ', החל מחקירותו הראשונות במשטרה וכלה בעדרתו בבית המשפט. בחקירה הראשונה מיום 28.6.2017, אישר מ' כי העסיק את המתלוונת במכירת דגלי ישראל. מ' טען, כי אינו זכר את גילה של המתלוונת וכיitzד היא נראית, אך אם יראה אותה יזכיר. מ' שלל את הטענות, לפיהן ניסה לנשך את המתלוונת בסמוך לגשר המייטרים, וקיים עמה יחסי מין. עוד טען מ', כי המתלוונת לא הגיעה לבתו ולא ראתה אותו במהלך חג הפסח. לדברי מ', בסוף כל יום עבדה שלם לעובדיו את שכר עבודתם, בזמןן, ולא אירע شيء מהעבדדים הגיע לבתו לצורך קבלת שכרו. מ' הוסיף, כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הייתה לו חברה.

בו ביום התקיים עימות במשטרה בין מלבן המטלוננט, וגם במלחכו הכחיש מ את הגעתה לבתו. כשהראתה המטלוננט שהיא יודעת לתאר את מראה ביתו, הגיב מ כי היא מסתמכת על תיאורים ששמעה מאחרים. במהלך העימות הטיחה המטלוננט בם, כי אنس אותה ושה"טפס על זה טרפם שאני קפואה"; מ הגיב, כי בחורה שנאנסה לא תשב "עם חירות על הפרצוף [...] ליד בן אדם שהוא טוענת שאנס אותה". במהלך העימות עלה מ מטלוננט בgesות רבה, והש מייע עברה את הביטויים הבאים: "ערסית מגעה", את אין בחורה אלא "חצי גבר", וכן "כזאת ערסית אפשר לאנוש? [...]" היא לא שווה את זה".

14. בחקירה השנייה, ביום 2.7.2017, הוסיף מ להכחיש את הגעת המטלוננט לבתו. ברם, כשהוקראו לו התכתבויות בפייסבוק שמהן עולה כי המטלוננט שהטה בביתו - חזר בו מ, וטען שהגיעה לבתו יחד עם 4 חברות. מ הוסיף, כי ניתן לאשש זאת עם שכנו מ' כי ששפה באותו עת בביתו. מ הסביר, כי בתחילת הכחיש את דבר הגעת המטלוננט לבתו, משום שנלחץ כ Schnachud על-ידי המשטרה באונס. לצד זאת הדגיש, כי המטלוננט הייתה בביתו פעמי אחת בלבד. בחקירה זו חזר מ ושלל קשר בין המטלוננט, והציג שבאותה עת הייתה לו חברה. בחקירה השלישי במשטרה מיום 4.7.2017, נחקק מ בחשד שנייה להעלים את מכשיר הטלפון שברשותו; ובחשד שאים על אחת מן השוטרות.

15. בעודתו בבית המשפט הוסיף מ למכור במיחס לו בכתב האישום. הוא שלל את הטענה, לפיה המטלוננט הגיעה לבתו על מנת לקבל את משכורתה. לדבריו, הגעה המטלוננט לבתו פעמי אחת יחד עם ארבע חברותיה, יחד עם השילחים שהעסק - הם עשו 'על-האשי'. מ לא ידע לומר מיהן החברות שהגיעו עמה. מ הוסיף, כי חברותו לא נכחה באותו מפגש, ושיתכן שהיא להם באותו זמן "אייזהו תקל". מ עמד על כך שלא היה לו 'סיפור' עם המטלוננט. הוא דחה את הטענה, לפיה שהה עם המטלוננט בחדרו, שכן איש אינו נכנס אל תוך חדרו פנימה. בהמשך, חזר בו מ אמר, שזכור לו שהמטלוננט שוחחה בטלפון עם אמה, בחדרו, מחתמת רעש שerrer בביתו, באותה עת. מ לא ידע להסביר, מה יכול היה להניע את המטלוננט להעליל עליו עלילת דברים שכזו.

התכתבויות בפייסבוק

16. נוסף על העדויות שנשמעו בפרש התביעה ובפרש הגנה, הוגשו לבית המשפט גם צילומי מסך של התכתבויות בפייסבוק בין המטלוננט לבין מ. צילומי המסך מתעדמים התכתבויות ביום שקדםו לאיורע האונס, בו ביום, ובימים שלאחריו. התכתבויות אלו נמסרו ביוזמת המטלוננט, במהלך חקירתה השנייה במשטרה. ביום שקדםו לאיורע התכתבה המטלוננט עם מ על אודוט מכשיר הטלפון שלה, שאותו, כך טענה, 'אייבדה' בביטחון הביתו. פעמי אחר פעמי, הפגירה המטלוננט במ לחפש אחר מכשירה, וקבעה להיפגש עמו בביתו, כדי למצאו. כך, ביום 9.5.2016 שלח מ למטלוננט: "אני כבר חיפשתי ולא מצאתי. את רוצה באו חפשי עד מחר". והמטלוננט השיבה: "אין דבר כזה לא מצאתי. עם קצת מאמץ אפשר הכל. ומה זה עד מחר[?] אני לא יכולה מחר אני [א]בואי [ב]ימים שני עד אז תעשה מאמצים. ומה קרה לבוא פתאום [?] אני לא עושה לך בלางן בבית?". ההતכתבויות בין השניים, בנושא זהה, נמשכו עוד מספר ימים, עד אשר תיאמו להיפגש ביום 16.5.2016, בביתו של מ. גם לאחר המפגש, הוסיפו השנים להתכתב ביניהם. כך, ביום 20.5.2016, שאל מ את המטלוננט: "מה קורה?" והיכן היא? והמטלוננט השיבה, כי היא נמצאת בתל-אביב. ביום 27.5.2016 שאל מ את המטלוננט, אם תרצה לבוא? והמטלוננט השיבה: "???".

17. בנוספ', הוגשו הודעות 'וואטצפ' בין המתלוונת לבין חברה י', אשר בכללן נוסח הودעה שהמתלוונת התקונה לשלווח למ: "אתה הבן זונחה אתה זה שהרסת לי תחיים אתה זה שפשוט אנטת בל' לדעת כלום שאמרת בסופו של דבר י' איןס' יבת זונה לא חשבתי את בתוליה' אולי [ל]א ה[ו] סימני התנגדות כי הייתי קפואה אבל כן אונס, לי יש צלקת לכל החיים שפשוט הרסת לי אוותם לרטיסים". לבסוף, בעצת י' נמנעה המתלוונת מלהשלוח את ההודעה. י' הוסיף ואמר לה, כי שליחת ההודעה תגרום לפטיחה מחדש מחדש של אותן אירועים אצל המתלוונת. י' גם חש אשמה, שכן, לדבריו, בעקבות תגובתו למשמע סיפור האונס, החלטה המתלוונת נכתב למ את ההודעה: "הטעות הכי גדולה שלי הייתה ששמעתי את זה אז בכיתתי כמו מס肯".

הכרעת הדין

18. לאחר שסקירה את העדויות השונות שנשמעו ואת הראיות שהוגשו בבית המשפט, הכרעה השופטת פרידמן-פלדמן, כי "gresת המתלוונת מהימנה, וכי היא עדיפה על פני גרסתו של מ". לדבריה, "הרשם שהותירה עדותה של המתלוונת היה של עדה אמינה, שמספרה על דברים כפי שהתרחשו ועל חוותותה, תוך תיאור המקומות בהם נעשו המעשים ותחשוויתה בהם מדם ומיד לאחריהם, הן התוצאות הרגשות והן הפיזיות". בהכרעתה הרatta השופטת פרידמן-פלדמן, כי גרסתה של המתלוונת בנוגע להתרחשות האונס - עקבית, ותומכת במהימנותה. בחקירה משטרתית ובעדותה בבית המשפט, סיפרה המתלוונת על ניסיונה להדוף את מ, על הבעת התנגדותה, ולבסוף על קיפאוןה. המתלוונת לא הפריזה בתיאוריה, ומספרה גם על דברים שעשוים היו לפגוע באמינוותה: שימוש במסים לפני האירוע ולאחריו, יחסיה הרעועים עם הוריה, תפוקודה בבית הספר וניסיונות אובדןם מצדיה. עוד קבעה השופטת פרידמן-פלדמן, כי עדותה של המתלוונת בבית המשפט נתגלו אותות אמתה: במהלך עדותה הייתה המתלוונת נטערת, ובכתה לא פעם; נכון טענות ב' של מ ביחס למהימנותה, היא התרגשה והביעה מורת רוח; חרף זאת, דבקה המתלוונת בגרסתה וענתה על שאלות ההגנה. השופטת פרידמן-פלדמן קבעה, כי גם העימות שהתקיים במשטרת מחזק את מהימנות המתלוונת, אשר "עמדו על שלא גם אל מול עלבונות לא מעטים שהטיח בה [מ]. מדובר בעימות לא קל, מול נאשם אשר הבהיר מכל וכל את טענותיה. למרות זאת עמדה המתלוונת על גרסתה [...] לעתים המתלוונת מחייבת, חיווך שנראה מתוך מבוכה, היא כועסת על [מ], על פגיעתו בה, היא כועסת על שקריו ועל כך שבגללו היא זקופה לטיפול". עוד קבעה השופטת פרידמן-פלדמן, כי מצבה הנפשי הקשה של המתלוונת לאחר האירוע, מחזק גם הוא את גרסתה.

19. השופטת פרידמן-פלדמן, מצאה תימוכין לgresת המתלוונת גם בעדויות הנוספות שנשמעו בבית המשפט. כך, סיפרה ד' בעדותה כיצד בצהרי יום 16.5.2016, התקשרה אליה המתלוונת ומספרה לה כי היא נסעה למושב אורה, על מנת לקבל את משכורתה. עדותה של ד' בהקשר זה חשובה, נכון הבהירו בכללותו. ד' גם העידה על הסערה הרגשית שפקדה את המתלוונת בתום האירוע, ביום המחרת, כשהם בך יש לחזק את גרסתה. עוד הובאו העדויות שנשמעו מפיים של ד', של אם המתלוונת, ושל אַתְּיקָה, ביחס לשינויים שהחלו במצבה הנפשי של המתלוונת ובהתנהגותה, מאז שנאנסה. תמייקה נוספת בgresת המתלוונת מצאה השופטת פרידמן-פלדמן, באירוע שאירע בחוף בטבריה, כפי שתואר בעדותה של ע', חברתה של המתלוונת. נקבע, כי עדי התביעה הללו הותירו רושם מהימן, ונשללה האפשרות שלפיה היה להם מניע להפליל את מ, ולפגוע בו.

20. השופטת פרידמן-פלדמן, התייחסה בהכרעתה לפערים מסוימים שנתגלו בין גרסתה של המתלוונת, לבין עדותה של ד', אך קבעה כי אינם מהותיים. כך קבעה השופטת גם ביחס לפערים שבין עדות המתלוונת לעדויותיהם של

עדים נוספים: "הבדלים אלה אינם נוגעים לגרעין עדותה של המתלוונת [...] ניכר כי העדים מעידים על פי זכרונם, בין היתר על פי דברים שהם לא רק מפי המתלוונת, וכי לא היה תואם גרסאות מול המתלוונת - והדבר מחזק את אמינותם". אשר להתקבויות בפייסבוק בין המתלוונת לבין מ', קבעה השופטת פרידמן-פלדמן, כי אין בהן כדי לשולח את גרסת המתלוונת, לפיה הגיעה לביתה של מ' במטרה לקבל את שכרה. אמנם, בהתקבויות ביניהם לא הוזכרה מטרה זו, ברם "בין השניים הייתה תקשורת נוספת, מלבד התקבויות בפייסבוק, ולא ניתן לקבוע ממצאים על סמך ההתקבויות בלבד". בנוסף, ד' העידה על כך שהמתלוונת סיירה לה עוד באותו יום, כי היא נסעה לביתה של מ' כדי לקבל את שכר העבודה. לא זו בלבד, אלא שגרסתה-זו נשמעה מפי המתלוונת כבר בחקירה הראשונה במשטרת, ומazel היא דבקה בה. בהתייחס לביטוי החיבה שהפגינה המתלוונת כלפי מ' בהתקבויות המאוחרות לאונס - 'חימם של', 'מאמי' - קבעה השופטת פרידמן-פלדמן: "מדובר בסגנון דברו שאינו מעיד על יחס כלשהו". עוד הדגישה השופטת פרידמן-פלדמן, כי אין בהקשר התקבויות בין השניים, לאחר שאירוע האונס, כדי לפגום במהימנותה של המתלוונת. בהקשר זה קבעה השופטת פרידמן-פלדמן, כי מקובלם עליה הסבריה של המתלוונת, שבஸמור לאחר האונס היא הדיחה את אשר אירע.

21. אשר לגרסתו של מ' קבעה השופטת פרידמן-פלדמן, כי זו נמצאה בלוויה מהימנה. תחילת התקחש מכך שהמתלוונת פקדה את ביתו - הן בחקירה הראשונה במשטרת, הן בעימות בין למתלוונת. כשיילתה המתלוונת בקיותה בתיאור ביתו, השיב כי הדבר נודע לה מחברים מסוימים שביקרו בו. רק בחקירה השנייה במשטרת, כשהוזגו לו התקבויות המוכיחות שהמתלוונת שהתה בתוך ביתו - אישר מ' כי אכן ביקרה בו. על השינוי בגרסתו של מ', אמרה השופטת פרידמן-פלדמן, "נראה כי שינוי זה נעשה תוך התאמת הגרסה לחומר הראיות שהוצע לפני". בהקשר זה הפעטה השופטת לשינוי נוסף נוסף שחל בגרסתו של מ', בעטו של חומר ראייתי שהוצע לו. בתחילת הבדיקה מ' כי המתלוונת או כל אדם אחר נכנסו לחדר השינה שלו, אך כשהוזגו לו התקבויות שמראות כי המתלוונת אכן שהתה בחדרו - חזר בו מן הבדיקה. נוכח האמור ומטיעמים נוספים שפורטו בהכרעת הדין, הסיקה השופטת פרידמן-פלדמן כי אין ליתן אמון בגרסתו של מ'. מנגד קבעה השופטת, כאמור, כי עדותה של המתלוונת מהימנה, וכי גרסתה מתמכת בעדויות נוספות שנשמעו בבית המשפט.

22. לבסוף בchnerה השופטת פרידמן-פלדמן, אם הראיות שהוגשו מתיישבות גם עם אפשרות סבירה אחרת, וזאת הגם שאפשרות חלופית כלל לא הועלתה על-ידי ההגנה. תחילת בchnerה האפשרות, לפיה מ' והמתלוונת קיימו יחסי-מין בהסכם. אפשרות זו נשללה. המתלוונת גורסת כאמור, כי מ' כפה עצמו עליה, בנגד לרצונה; מטעון, כי המתלוונת כלל לא הגעה לביתה בפעם השנייה על-ידי מ' בניגוד לרצונה, מבל' שהלה הבין את משמעות מעשיו. מכאן קבעה לאפשרות, לפיה המתלוונת נבעלה על-ידי מ' בניגוד לרצונה, מבל' שהלה הבין את מעשה הגרסה היחידה לאירוע - לא נותר ספק בכך השופטת: "בנסיבות אלה, ומשנתקבה גרסת המתלוונת, שהיא למעשה הגרסה היחידה לאירוע - לא יכול היה לטעת ש[מ] הכנס את אצבעתו ואת איבר מינו לאיבר מינה של המתלוונת, בניגוד להסכמה, וש[מ] לא יכול היה לומר ולחשוב כי המתלוונת מסכימה למשעו". עוד הוסיף השופטת, כי מ' לא הראה מניע כלשהו, אשר בגינו תבקש המתלוונת לטפל עליו "עלילה כה קשה".

נוכח כל האמור, קבעה השופטת ר' פרידמן-פלדמן כי יש להרשיע את מ' בעבירות של ניסיון מעשה מגונה, ואינם. סgan הנשיא השופט י' נעם הctrף לנימוקיה ולקביעותיה; השופט א' אברבנאל החליט לזכות את מ'; נימוקיויפורטו להלן.

23. השופט א' אברבנאל קבע בחוחות דעתו, כי גרסת המתלוונת, לפיה "לא היה לה עניין [במ'] ולא היה לה קשר עמו, זולת העסקתה על-ידי במכירת דגלים, אינה עולה בקנה אחד עם הודעות הפיסבוק שלחה [מ'] ביום 16.5.2016-9.5.2016. בהודעות הפיסבוק האמורות טוענת המתלוונת כי ב ביקורה הקודם בביתו שכחה בחדרו את מכשיר הטלפון שלה [...] אין חולק כו� כי בעת חילופי הודעות הפיסבוק, מכשיר הטלפון של המתלוונת היה בידיה, וכי פניויתה החזרות ונשנות [מ'] כי מכשיר הטלפון נשכח כביכול על ידה בביתו ודרישה ממנה לחפש אחריו איןאמת". לאחר שスクר את מכלול ההתכתיות בין המתלוונת לבין מ', הגיע השופט אברבנאל למסקנות הבאות: (1) המתלוונת שהטהה בביתו של מ', ובחדרו; (2) המתלוונת ראתה במ יותר מאשר מעסיק המשלים לה שכר עבור עבודתה, שכן לא בצד הטרידתו ממש מספר ימים ללא כל תכליות; (3) המתלוונת הגיעה לביתו של מ', במטרה לחפש, כביכול, אחר מכשיר הטלפון שלה, לא כדי לקבל את שכר עבודתה; (4) המתלוונת נפגעה בעבר בכך ששם אמר לה שהוא "עשה לו בלגן", ומכך שאמור לה שאינו רוצה עוד לראותה.

24. בהתייחס לסתיבת הגעתה של המתלוונת לבתו של מ', הוסיף השופט אברבנאל, כי גם מטעמים שבഗיון קשה להلوم את גרסת המתלוונת, כי הגיעה לבתו כדי לקבל את שכר עבודתה: "אף שהדבר אינו בלתי אפשרי, יש קושי לקבל את הגרסה ולפיה בשתי ההזדמנויות בחרה המתלוונת שלא לקבל את שכרה במקום, וחתם זאת העדיפה בשתי ההזדמנויות לנסוע באוטובוס מביתה לבתו של [מ'] כדי לקבל את שכרה".

25. נוכח מażב המסוקנות העולות מרצף התכתיות שבין המתלוונת לבין מ' עבור למועד אירוע האונס, קובל השופט אברבנאל: "מהודעות אלה, שלහן גוון אישי, עולה התעניניות מוגברת של המתלוונת [מ'], ניסיון בלתי נלא מצדיה ליצור קשר עם [מ'] בתואנה שוא, וזאת של המתלוונת לבקר בביתו והיענות חלקית של [מ'] לפניויתה. מאפיינים אלה אינם בעליים בקנה אחד עם טענתה של המתלוונת כי לא היה לה דבר עם [מ'] זולת יחסית עבודה וכי לא היה לה כל עניין בו". עוד התייחס השופט אברבנאל לשאבות המתלוונת במשפטה כי היא אינה יודעת מדוע חזרה ופנתה למשטרה שיחפש את הטלפון, על אף שהיא מצו בראשותה באותו שעה. כאשר, גם שדחקה בה החקירה ואמרה לה, כי היא אינה עונה על השאלה, השיבה המתלוונת: "אין לי מושג, לא יודעת מה חשבתי באותו רגע". דא עקא, בהמשך, בעדותה בבית המשפט שינתה המתלוונת את גרסתה, והסבירה: "הסתלבתי עליו".

26. השופט אברבנאל התייחס גם אל התכתיות בין השניים, לאחר שכבר אירע האונס. ביום 20.5.2016 פנה מ' אל המתלוונת בהודעה, והיא השיבה: "אעמא"; מ' שאל היכן היא? והיא השיבה: "בתל-אביב חי'[מ'] שלו אמרתי לך". שבוע, ביום 27.5.2016, פנה מ' אל המתלוונת בהודעה, והיא השיבה: "אעמא"; מ' שאל אם היא רוצה לבוא אליו, והיא השיבה: "??"*. על סמך האמור קובל השופט אברבנאל: "השימוש בבתיוים 'חיים שלי' ו'מאמא' אינם מלמד בהכרה על סימפתיה כלפי בן השיח. עם זאת השימוש בבתיוים אלה אינם מתיישב עם טינה ועם כלפי אדם שלפני זמן קצר אכן את המתלוונת בברוטליות, השפיל אותה במידה שאין קשה ממנה". כמו כן הצבע השופט אברבנאל, על סתרות וקשיים נוספים שעולים מעדות המתלוונת. אשר לעדותה הთומכת של ד', ציין השופט אברבנאל כי בשל היחסים הקרובים בין המתלוונת, "אין לפסול את האפשרות כי בשיחות אלה הוחלפו ביניהן דברים אשר 'זיהמו' במידה מסוימת את עדותה של ד'".

27. השופט אברבנאל התייחס בהכרעתו גם לgresתו של מ. הוא קבע, כי מ שיקר אמנים בחקירתו במשטרה ואף הודה בכך. ברם, "יהיו מניעו של [מ] לשקריו אשר יהו, משקלם מוגבל, ומובן כי אין די בהם למלא את החסר בראשות הטענה". אחרי כשלות הכלל, קבע השופט אברבנאל את הדברים הבאים:

"gresתה של המתלוונת בקייםים ממשמעותיים, אשר אינם אפשריים לבסס עליה הרשעה בפלילים. טענתה של המתלוונת כי הגיעה בתמיינותו לבית [מ] כדי לגבות ממנו את שכר עבודתה וכי [מ] ניצל זאת כדי להתגמל עליה במפתח ולאנוס אותה בברוטליות הופרכה. יש בסיס לקבוע כי המתלוונת היה עניין ב[מ], וכי מטרת ביקורה בbijתו לא הייתה לגבות את שכר עבודתה. משכך, לא ניתן עוד לקבוע מה התרחש בפגש שבין השניים, ככל שהתקיים".

אשר על כן קבע השופט אברבנאל, בדעת מיעוט, כי יש לזכות את ממן העבירות שבhan הוואשם.

עיקר גזר הדין

28. קודם שנגזר הדין, נתקבש שירות המבחן לחייב תסקירות בעניינו של מ. דא עקא, מ, שיכפר בנסיבות שבham הורשע, סירב לשוחח עם שירות המבחן, ולפיכך לא ניתנה כל המלצה לגבי. מטעמים של צנעת הפרט - נסקרו תסקירות נפגעת העבירה שהוגש בעניינה של המתלוונת - בהתמצית. על-פי המתואר בו, הפגיעה מלאה את המתלוונת בח' היום-יום שללה, "והיא חווה סימפטומים שונים המאפיינים ילדים ובני נוער שחוו פגיעה מינית". עוד צוין בתסקירות, כי המתלוונת השווה כיום לחוץ לירושלים, חוששת לחזור לסייעה שבה ככלם יודעים על אשר ארע לה. בית המשפט התייחס לעברו הפלילי של מ הכלול מגוון עבירות, אשר בכללן עבירה של מעשה מגונה בקטין. בגין הרשעותיו, נגזרו על מ בעבר מספר עונשי מאסר בפועל. בית המשפט המחויז עמד על הערכיהם המוגנים שנפגעו כתוצאה מעשי של מ: שמירה מפני פגעה בגופו של אדם, בכבודו, בחירותו, באוטונומיה שלו, ובצנעת הפרט. בית המשפט ציין, כי על-פי הפסיקה, פגעה בערכיהם הללו מביאה לדחיקת שיקולים אחרים בענישה.

29. בית המשפט המחויז חזר וטייר את נסיבות ביצוע העבירות שבעתין הורשע מ, ועמד על הנזק שנגרם למתלוונת: "מדובר בנזק כבד, שהוא לו עד כה השלכות קשות ונitin לצפות קשיים גם בעתיד - כמפורט בהרחבה בתסקירות נפגעת העבירה". בהתחשב מכלול השיקולים קבוע בית המשפט, כי מתחם העונש ההולם, בנסיבות, הריוו 6-9 שנות מאסר בפועל. אשר לגורחת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה, התחשב בית המשפט ל科尔א בגלוי הצער של מ, וזאת תוך הסתייגות מסוימת, שכן על אף גילו הצער הוא הספיק להסתבר לא אחת בפלילים. מנגד, נזקפו לחובתו של מ, עברו הפלילי והעדר הבעת חריטה על מעשי. בשל האמור, נקבע, כי העונש המתאים למ מקום בחצי העליון של מתחם הענישה, ונגזרו עליו 8 שנות מאסר בפועל. נוסף על כך, עמד לחובתו של מ מאסר על-תנאי בר-הפעלה למשך חצי שנה, ונקבע כי חצי ירצה בחווף לעונש שנגזר עליו בהליך דנא, וחצי במצבבר. עוד התייחס בית המשפט לעונשי מאסר נוספים שאותם ריצה מ הן בתקופת מעצרו, הן בעת מתן גזר הדין. נקבע, כי תוכח תקופות המאסר הכלולות, ניתן להקל מעט בעונשו, אך שהמאסר שייגזר עליו יחփוף את תקופות המאסר שאותן ריצה במהלךימי מעצרו. בסיכוןו של עניין הוטל על מ עונש מאסר למשך 8 שנים ו-3 חודשים בפועל, מהם נוכחה תקופת מעצרו. כמו כן, נגזר עליו מאסר על-תנאי, והוא חייב בתשלום פיצוי למתלוונת בסך של 60,000 ל"נ.

30. מ הגיש ערעור הן על הכרעת הדיון, הן על העונש שנגזר עליו. לטענת באת-כחו, דעת הרוב לא התמודדה עם הסתיירות המהותית שנטgalו בין גרסתה של המתלוננת במשטרה, לבין עדותה בבית המשפט. מ תמן יתדועו נימוקי דעתה העיקרי, כמפורט לעיל. בדיון שהתקיים לפנינו חזרה באת-כחו של מ, ופירטה את הסתיירות השונות שנמצאו, לשיטתה, בעדות המתלוננת, כשבכללו: אמריתה במשטרה כי הייתה בبيתו פעמי אחד בלבד, ובמהמשך כי הגעה פעמים; סיפרה לעו"ס כי נאנסה בבית הספר בהיותה כבת 12, ובמהמשך חזרה בה; שללה כל קשר עם מ, בעוד שמן ההודעות עולה כי היה קשר שכזה - 'עשיתי לך בלאגן בבית'; התכתבות בין השנים בקשר לטלפון של המתלוננת שכוכול "אבד" לה ביתו של מ, כאשר כל אותה עת היה בחזקתה. עוד טענה באת-כחו של מ, כי לא יתכן שמתלוננת שנפגעה מאונס, תפנה לפוגע בכינוי חיבה, כפי שעשתה המתלוננת בענייננו. בהקשר זהה, שללה באת-כחו של מ את הסברתה של המתלוננת, לפיה הייתה באאותה עת "בחדקה". עוד נטען, כי אין להטיל על הגנה את הנטול להסביר מהו המנייע שבגינו בחרה מתלוננת להעיד כי נאנסה על-ידי נאשם. הגנה ביקשה לאמץ את קביעותיו של השופט אברבנאל בהכרעת הדיון, כאמור, על יסוד נימוקיו. אשר לערעור על גזר הדין טענתה ב"כ של מ, כי העונש שהוטל על מרשה - חריג במידה ניכרת לחומרה, ומスクך יש להתערב בגזר הדין ולהקל בעונש.

31. מנגד טענת המשיבה, כי עיקר הערעור נגד הכרעת הדין מכון כלפי מצאי מהימנות, וכיודע ערכאת הערעור לא תעריך במצאי מהימנות, אלא במקרים חריגים בלבד. לגישתה, העניין דנן אינו בא בגדיר אותם במקרים חריגים. המשיבה גרסה כי צדקה דעת הרוב אשר נתנה אמון בגרסת המתלוננת, שכן אותן האמת נתgalו בעדותה הן ביחס לניסיון הנשיקה, הן ביחס לאינוס. בקשר לניסיון הנשיקה תיארה המתלוננת "את המנה הפיטי של [מ] ביחס אליה, את קרבתו - ראשו במרחך כ-20 ס"מ מפניה, ואף הדגימה את מעשיו". אשר לאינוס, המתלוננת ידעה למקד את האירוע בזמן ובמקום. המתלוננת תיארה כיצד אסף אותה מ בשעת צהרים, אף נכנסה לביתה, באיזו דרך הוא הזמין אותה להיכנס לחדרו, ואף החל למשש את החזה שלה. המשיבה גם מצבעה על התוצאות שהביעה המתלוננת במהלך עדותה, תוצאות פיזיות ותחושים נפשיים: הכאב שחשמה במהלך האינוס, הבכי שהתלווה אליו, ופרץ הרגשות שאחז בכתנתה במ שעה שרחצה במימי הכלרת. עוד טענת המשיבה, כי תיאור המתלוננת על שיטוק וקיפאון שאחזו בה במהלך האינוס, מלמד גם הוא על האותנטיות שבעדותה: "מי שלא חוווה תחושות שכאלה תתקשה לתארה מואוד להמציאן; אף אין צורך להזכיר, כי זו אחת התஹשות האופייניות ביותר לנפגעות עבריות מין". אשר לסתורות ולקשיים בעדותה של המתלוננת, הדגישה המשיבה, כי הסיפור בכללו צרייך להיות אמיתי, וכן לדרוש מנפגעת עברית מין לזכור את האירועים כאלו庭יעדה אותם בזמןאמת.

32. המשיבה טענת, כי העדויות הנוספות שנשמעו מטעם התביעה, מהוות חיזוקים חיוניים לעדותה של המתלוננת. ביחס מדגישה המשיבה את עדותה של ד', שסיפרה כי שמעה על האירוע מהמתלוננת מיד לאחר מעשה; ואת עדותה של ע' אשר תיארה את תגובתה הספונטנית של המתלוננת מיד לאחר שפגשה את מ בכנרת. כמו כן, ציינה המשיבה את העדים שתיארו כי המתלוננת סיפרה להם על האונס שחוותה. לטענת המשיבה, העדים השונים מחזקים את גרסתה של המתלוננת: "ראשית, תומכות העדויות בגרסת [המתלוננת] ביחס לכל אחד מהעדים באשר לעובדה שחשפה בפניהם שנאנסה בידי [מ], ובאשר למועד שבו חשפה זאת בפניהם. שנית, העדויות מלמדות על מצב נפשי קשה לאחר האינוס, ובעת חשיפת הפגיעה בה בפני העדים. שלישי, עדויות אלו שוממות את הקדקע תחת גרסת [מ], כי [המתלוננת] נסתה לפוגע בו כחלק מעליית שווה (שהמנע לה לא הוברר)". המשיבה טענת, כי אל מול גרסתה המהימנה של המתלוננת, ניצבת גרסתו הבלתי-מהימנה של מ, גרסה שנטgalתת "כבעל סתיירות מהותית, ושהשתנתה

בהתאם לראיות שהתגלו בפניו". היא מוסיפה, שכאמור בהכרעת בית המשפט המחויז - לא קיימת תזה חלופית אשר משתלבת עם התשתיות הראיתית הקיימת בתיק, ומסבירה אותה.

33. המשיבה גורסת ששגה השופט אברבנאל בקובעו, כי הופרכה גרסת המתלוננת, לפיה סיבת הגעתה לבתו של מיתה קבלת שכר עבודהה. לדבריה, המתלוננת הסבירה בפשטות ובטבעיות, כי באחד הימים מיהרה לטיפול קוסמטי שקבעה מראש, ולפיכך לא התאפשר לה למטען עד לקבלת שכרה. המתלוננת גם ידעה להסביר, כי העדיפה לבוא לבתו של מ ולא למטען לאחר מכן לומר שהיא עבדה אצלם ביום מהרתו?". המתלוננת הסבירה, מודיע היה חשוב לה כל כך לבוא עד ביתו של מ לשם כך: "להביא את הכסף שלי, עבדתי עלי". בשמש הייתה איתה, הלכתי ברחוב חלק דגליים [...] מגיע לי את הכסף שאני עובדת בו". עוד נטען, כי המתלוננת הייתה עקבית בגרסתה-זו, והיא מתחזקת בכך עדותה של ד', לפיה המתלוננת שוחחה איתה עוד קודם שנסעה לבתו של מ, ואמרה לה כי היא נסעה לקבל את שכרה.

34. אשר להתקבויות בין מ לבין המתלוננת טוענת המשיבה, כי שגה השופט אברבנאל כשהסיק מהן, כי למתלוננת היה עניין מוגבר בם. המשיבה טוענת, כי מדובר במסרונים חלקיים שאין אפשרות להסיק על סמכם דבר. אם בכלל זאת מבקרים להסיק מסקנות מאותן התקבויות, כך לדברי המשיבה, הרוי שהן מובילות דווקא לכך ש"מ הוא זה שהיה מעוניין מאוד בקרבת המתלוננת". בכל הנוגע להתקבויות לאחר האונס, טוענת המשיבה, כי "מדובר בהודעות שיזם [מ], ולא [המתלוננת]. ניכר בהן, כי [מ] מנסה לחזור למגע עם [המתלוננת], אך חרף בקשוטו לא התקיים מפגש נוסף בין השניים". אשר לכינויים שביהם כינתה המתלוננת את מ, טוענת המשיבה כי הם חסרי משמעות, שכן מדובר בסוגנו דיבור, ותו לא.

35. המשיבה מתייחסת גם לסתירות שנתגלוו בין עדותה של המתלוננת, לבין עדותה של ד' וטענת, כי מדובר בסתירות שאין נוגאות לב האירע. המשיבה טוענת, כי שגה השופט אברבנאל בקובעו, כי אין לשול אפשרות שהשיות שהתקיימו בין ד' לבין המתלוננת זיהמו במידה מסוימת את עדותה של ד'. לדברי המשיבה, "השתים אכן היו חברות קרובות. ואולם, אין כל סיבה להניח שעודותה של ד' 'זוהמה' בשיחות שנייה עם [המתלוננת]. בוודאי שאין כל הוכחה לכך. דעת הרוב אף קבעה כי ד' עדיה מהימנה, שהתרשמה ממצב [המתלוננת] בסמוך מאוד לאירוע, ויש לתת אמון מלא בעודותה".

36. בכל הנוגע לעונש שנגזר על מ טוענת המשיבה, כי הוא איננו חורג ממדיניות הענישה הנוגגת. עוד הודגש עבורה הפלילי של מ, אשר נצבר בתקופה קצרה וחסית. נטען, כי בית המשפט המחויז הילך כברת דרך ארוכה לקראת מ, שעה שחשוף כמה מעונייני המאסר שנגזרו עליו, ולפיכך אין מקום להקללה נוספת בעונשו.

דין והכרעה

37. למקרה הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחויז, לאחר עיון מכלול החומר שהונח לפניו, ובוחינת טענות בא-כוח הצדדים, אלו שבכתב ואלו שבעל-פה - הגעתי לכל מסקנה כי דין הערעור, על שני רכיביו, להידחות; וכן אציג לחייב לעשות.

בموقع הערעור שלפנינו, טענות לגבי מצאי מהימנות שקבעה דעת הרוב ביחס לעדותה של המתלוונת, ולאMINOT GRASHTA. CIDOU, KBIUT MZAI MAHMUNOT - NMZAT BAT BILIT HSMOKOT HMKNT LURCAHA HDIONITA. SEUF 53 LFQKODAT HRAOT [NOSCH CHAD], HESHL" A-1971 (LAHL: FQKODAT HRAOT) MORONO, CI "URCAH SHL UDOTH SHBUL-PFA OMHIMONOT HEM UNIN SHL BIET HSMOPT LEHCHALIT BO UL PI HTENAGOTM SHL HEDIM, NSIBOT HUNIN VAOVTOT HAMAT HMTGALIM BMSHR HSMOPT". BHATHAM, NKBU BHALCA HPSOKA, SCHKL LA TAYA URCAH HURUR LHTAVERB VLSNOT MN HMMZACIM HUBDTHIM OMHIMONOT SHNKBU UL YDI URCAHA HDIONITA (RAO, LMSHL, UFP 3914/05 ALCHRR N MEDINT ISRAEL, FSKA 13 (10.11.2008)). URCAHA HDIONITA, HIA ZO ASHER SHOMUAT AT HEDIM VMTRESHMAT MDIBORM, MABUOTIHIM, OMHTAMODDOTHUM UM HSALOT HMOFNOT ALIHIM. LA HICOLAT LUMOD UL NSIBOT HUNIN VUL AOVTOT HAMAT HMTGALIM BMAHLR HSMOPT (RAO, LMSHL, UFP 99/99 9352 YOMTOBIAN N MEDINT ISRAEL, FPD ND(4) 632, FSKA 5 (2000)). BYICHOD AMORIM HDBRIM, CSHEL HFRAK NCIBAT SHALAT OMHIMONOT SHL NGAVUT UBIRAT MIY. BMKRMIM HLL, MBUT CHIZONI, MTHUK CIPPIA LEUDOT KOHORNITI VSDORAH, ULOL LSPK TMONA CHLIKUT VBLTI MDIKHT (UFP 6375/02 BBKOB N MEDINT ISRAEL, FPD NCH(2) 419, FSKA 8 (2004)).

38. לצד כל Ai-hatverbot האמור, "NKBU BMSHR HSIM SHLOSHA CHRIGIM UIKRIM HMCZDKIM AT HATVERBOTH SHL URCAH HURUR BMMZACIM SHL UOCDAH OMHIMONOT SHNKBU UL YDI URCAHA HDIONITA: HRAOSH, CASHER MMZAI URCAHA HDIONITA MTBBSIM SHL RAOT BCETB VLA UL HOPUTIM, HTENAGOTM VDBRIM SHL HEDIM, SHAARI BMKRMIM ALLO AI URCAHA HDIONITA YTIRON CLSHO UL FNI URCAH HURUR; SHNI, CASHER MMZAI URCAHA HDIONITA MTBBSIM SHL SHIKOLIM SHBAGION; VASHLISHI, CASHER NPLU TUOVT MHOVTIOT BHURCAH OMHIMONOT SHL HEDIOOT UL YDI URCAHA HDIONITA" (UFP 11/2012 4054 FLONI N MEDINT ISRAEL, FSKA 30 (30.4.2012)). HUNIN DNN ANNAH UL AOTM MZBIM CHRIGIM HMCZDKIM HATVERBOTH BMMZAI OMHIMONOT SHNKBU BIET HSMOPT MHIZI. HMATLOVNT HUIDA BAARICOT LPNI BIET HSMOPT MHIZI (2) YSIBOT HOCCHOT, VBIET HSMOPT HTRSIM BAOPN ISR MHOVT HUPUTA, HTENAGOTHA VDBRHA; OMHAI BIET HSMOPT NSMCU BEUKER UL DBRHA VUL AOVTOT HAMAT SHNTGLO BMAHLR SHMIUT UDOTH, VFCHOT UL SHIKOLIM SHBAGION. CMON CN, CPI SHUOD YPURT BMSHR, LA MCATI CI NPLU TUOVT BHURCAH MSHKL UDOTH SHMSRA, CMO GM BHURCAH MSHKL OMHIMONOT SHL HEDIOOT HAACHROT SHNSMUU LPNI BIET HSMOPT MHIZI.

39. הוראת סעיף 54(ב) LFQKODAT HRAOT MORAH CR: "HRSHI BIET HSMOPT BMSOPT UL UBIRAH LPI SIMAN H' LPFRK I' LCHOK HUNASHIN, HESHL" Z-1977, UL PI UDOTH YCHIDA SHL HNGAVUT, YPRAT BHCERUT H DIN MA HNU OTOM HSTFK BEUDOT ZO". SEUF ZA MKNA LBET HSMOPT SMOKOT LHRSHI NANSM UBIRAT MIY UL SMRK UDOTH SHL HNGAVUT LBDAH, VBLBD SHPRST MA HNU OTOM HSTFK BEUDOT ZO. CIDOU, UOBR LCHIKIOT SHL SEUF 54(ב), "NDRSHA THOSFT RAIYT SHULHA CDI SIVU LSUM BISOM HRSHUT SHL NANSM UBIROT MIY UL SMRK UDOTH SHL HMATLOVNT CUUDOT YCHIDA" (UFP 3873/08 ATIAS N MEDINT ISR, FSKA 80 (6.9.2010)). MSHNCHKK HSUF CDMZCHA HDRISHA, VMIN AZ OUD ZORR BTOSPFAT RAIYT SHL UDOTH SHL HNGAVUT. DI BPIROT HNMKA CAMOR LEUIL. LSOM UMIDAH BDRIYSH HNMKA, NIYAN HSTFK BCR SHBET HSMOPT ITAN AMON MLA BGERSH NGAVUT UBIRAH (SHM, FSKA 81). AKCN, HUNIN DNN KBUA UDOTH HROB, CI YSH LIYAN MLA BEUDOTHE SHL HMATLOVNT. SHOFET PARDMAN-FLDMDN KBUA CAMOR, CI "HRSHUM SHHOTIRAH UDOTH SHL HMATLOVNT HUA SHL UDHA AMINA, SHSPRHA UL DBRIM CPI SHHTRHSHO VUL CHOIYOTHA, TOR TAYOR MKOMOT BHM NEUSHO HMEUSIM VTCHEVUTIOT BMAHLIM VMDI LAACHRIM, HAN HTCHOSHOT HREGSHIOT, HAN FPZIOT". SGN HNSIA, SHOFET NOUM HOSIF, "AF ANI, CMO CHBRHTI, HTRSHTMI OMHIMONOT UDOTH SHL HMATLOVNT. BEUDOTHE HWTIRAH HMATLOVNT ROSHOM OMHIMON, CMY SHCHOTHA AT AIROU HMINI SHULU HUIDA,

והקפידה לתאר את האירועים כהווייתם, ללא הפרזה או הגזמה". בנסיבות העניין, על רקע הדברים הללו, ניתן היה להסתפק בעדותה של המתלוונת לצורך הרשותו של מ, משום שדעת הרוב הכרעה כי עדותה מהימנה. ברם, כאמור לעיל ולהלן, דעת הרוב לא הסתפקה בכך, ותמכה את הכרעתה בעדויות ובראיות נוספות.

40.אמת נכון הדבר, בגרסת המתלוונת נתגלו אי-אלו סתריות ותהיית. כך, בין המתלוונת לבין ד' נתגלה אי-התאמאה, בנוגע למועד שבו פשוטה את תחתונה המוכתמים בדם. המתלוונת סיפרה כי פשוטה אותם בליל המעשה; ד' גרסה כי ראתה אותם על גופה ביום המחרת. בנוסף, שינוי המתלוונת את טעמה בנוגע לסיבה שבטעיטה אמרה למ כי איבדה את מכשיר הטלפון, על אף שהיא מצוי בראשה. בחקירותיה אמרה המתלוונת שאין לה מושג מדויק אמרה זאת בעדותה גרסה שביקשה להתל בם, 'להסתלבט' עליו. ברם, חרב קיומן של הסתריות הללו, ושל עוד אחותות אחרות - מקובלת עלי הכרעת הרוב, לפיה אין מציאות בלבת גרסת המתלוונת, כי אם בשוליה, ואין בהן כדי לפגוע במתלוונת. כפי שהראתה דעת הרוב, גרסת המתלוונת אשר נמסרה תחילתה בחקירותיה במשטרה, ובמהימנותה של המתלוונת, הייתה בעיקרה עקבית. המתלוונת צזרה וסיפרה על עובדתה אצל מ, על הגעתה לבתו על מנת לקבל את שכחה, ועל כך שנכנסה לחדרו בשל טענותיו כי שם נמצאות רשימות העובדים, ושם פרטיהם. המתלוונת שמרה על עקביות גם בעת שתיארה את אשר קרה אותה מעות שנכנסה אל חדרו פנימה: המשוש בחזה, הדחיפה למיטה, התתנדות, ההדיפה, הקיפאון, החדרת האצבעות, ולבסוף החדרת איבר המין. המתלוונת הייתה עקבית בגרסתה, גם בעת שסיפרה על התנהגו של מ לאחר שבא על סיפוקו המיני: התיחסותו המזולגת, השלכת המגבונים לעברה, והדרישה כי תנקה אחריה את כתמי הדם. נוכחנו לדעת, כי סיפור המסתגרת, וליבת העניין - נותרו עקביתם. במצב דברים זה, אין מקום להטיל דווי במתלוונת ובמימונתה של המתלוונת ובאמונות גרסתה. ביחס/amorim הדברים, ובזהירות המתוחית, כשבעודותה של נגעתה עבירות מין עסקין; עדות המאופיינת לרוב בסתריות, בא-דוקים ובאי-התאמות. עמדה על כך בהרבה השופטת ע' ארבל באחת הפרשנות:

"השאיפה להגעה לחקר האמת, והכלל כי נאשמים יורשו רק אם אשפטם הוכחה מעלה לכל ספק סביר, מחד גיסא, והעובדה כי האמת המשפטית נגזרת מן הראיות המובאות בפני בית המשפט, מאידך גיסא, מבאים את בית המשפט לבחינה דקדקנית ולבירור פרטני של כל אחת מן הראיות המובאות בפניו ולהעלאת 'חשד' מיידי נגד כל סתריה ותמייה שמעורר חומר הרاءות. מושכלת יסוד זו, שאמורה להתאים לכל מצב ולכל עד, מעוררת קושי מסוים ביחס לעדויותיהם של נגעים ונגעות עבירות מין [...]. נגעים אלו סובלים פעמים רבות מטראותות נפשיות מכביות השולחות גוררותיה גם על הوذויותם במשטרה ועל עדויותיהם בבית המשפט. המלומדת ג'ודית הרמן מצבעה בספרה 'טראומה והחלמה' על העימות בין הרצון להכחיש מעשים נוראים ובין הרצון להזכיר עליהם בקהל רם'. כתוצאה מעימות זה קורה פעמים רבות שקורבנות עבירות מין מספרים את סיפורם באופן מקוטע וסתור המשרתת את שני הצדדים לדיאלקטיקה, והוא בלבול אצל השומע מהצד. הקשי לעבד את החוויה הטרואומטית ולהציג את אשר ארע, מנסה על תהליך ההיזכרות בחוויה בנקודות זמן מאוחרת" (ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (3.7.2007)).

נמצאו למדים, מן ההלכה הפסוקה ומניסיו ה חיים, כי גם אם נתגלו פערים בגרסתה של המתלוונת, אין בכך, בהכרח, כדי להביא לשילילת מהימנותה, לפגיעה באמונות גרסתה. בעבורות הללו, יש ליתן משקל רב להתרשםותה של הערכאה הדינית, אשר חזתה במתלוונת מקרוב, ושמעה את גרסתה בחקירה ראשית ובחקירה נוספת.

41. בניגוד לדעת הרוב, אשר נתנה אמון מלא בגרסת המטלוננט והרשישה את מ, ראה השופט אברבנאל, כאמור, לזכותו. השופט אברבנאל ציין ספק בנוגע לסייעת הגעת המטלוננט לבתו של מ בפעם השנייה. הספק התעורר נוכח סקירות ההתכתבויות בין מ, לבין המטלוננט ביום האירוע, ובימים שקדמו לו. השופט אברבנאל פרש כשלמה את כל ההתכתבויות, וניתח אותן בסיסיות. הוא ראה, כי ההתכתבויות שבין השניים נסבו סביר הנסיבות המטלוננט, כי מ יחשך אחר הטלפון 'האבוד' שלו. עוד ראה השופט אברבנאל, כי מן ההודעות עליה, שהמטלוננט קבעה להיפגש עם מ בביתו, לשם חיפוש הטלפון, ולא לשם מטרה אחרת. לא אחד, עיון עמוק בהודעות מלמד, כי יש רגלים לדבר. ההתכתבויות בין השניים אכן מעוררות ספק בנוגע לסייעת הגעת המטלוננט לבתו של מ, אם לשם קבלת שכר, אם לשם מטרה אחרת. מן ההודעות עליה, כי ממש מספר ימים, המטלוננט חזרה ודחקה במ שיחפש את מכשיר הטלפון בביתו, הגם שידעה שהוא מצוי ברשותה. המטלוננט גם הודיעה למ, כי אם הטלפון לא נמצא, היא תבוא בעצמה על מנת לחפשו בתוך ביתו. צודק אפוא השופט אברבנאל בקובעו, כי מטרת הגעת המטלוננט לבתו של מ, לשם חיפוש הטלפון, חוזרת ונזכרת בהતכתבויות ביניהם, בעוד מספר ימים, המטלוננט חזרה ודחקה במ שיחפש את מכשיר הטלפון, השיח בין השניים לא התמצה בהתכתבויות בפייסבוק לבדן, ועליה נספו גם שיחות טלפון והודעות קוליות, אך הרושם העולה מן ההתכתבויות בפייסבוק לגבי סיבת הגעת המטלוננט לבתו של מ - מותיר סימני שאלה.

42. מקובלות עלי גם קביעותו של השופט אברבנאל, לפיהן התנהלווה של המטלוננט בעניין חיפוש הטלפון - מעוררת תהיה. כאמור, כבר בחקירה המשטרתית הודהה המטלוננט, כי בעת שהפצירה במלבדו את הטלפון, ידעה שהוא מצוי ברשותה. כשנשאלה בחקירה, מודיע אמ כן, ביקשה ממ לחפש אחריו, השיבה שאין לה מושג. רק בעודותה בבית המשפט, ידעה המטלוננט לספק הסבר להתנהגותה, ולדבריה, ביקשה להתלו בם, בדרך שהיא מטהלת מעת לעת באחרים. אכן, התנהלווה של המטלוננט בנוגע לחיפוש הטלפון, גורסתה המתפתחת בעניין - אין ברורות דין. בתחוםו אלו, בצירוף סימני השאלה לגבי מטרת הגעתה לביתו, ניתן לבסס את קביעתו של השופט אברבנאל, כי למטלוננט היה עניין אישי במלבדו, ולשם כך ביקשה להגיע לבתו, בתואנות שווה. ברם, סבורני, כי גם אם קיבל את קביעותו של השופט אברבנאל בנוגע להתנהגותה המקדימה של המטלוננט, וגם אם קיבל את ניתוחו בנוגע לפשכה, לא יהיה בכך כדי להביא לஐוכיו של מ. סיבת הגעת המטלוננט לבתו של מ - לחוד, וקורותיה בתוך הבית - לחוד. ביחסם הדברים בשים לב ליריעת המחלוקת הרחבה, בנוגע להתרחשויותו של המפגש השני בביתו של מ, ביום 16.5.2016. אסבירו.

על הישנות המפגש פעמיים

43. מטען תחילה, בחקירה ובעימות שהתקיים בין המטלוננט, כי המטלוננט כלל לא הייתה בביתו; בהמשך, כשהוזגו לו ההתכתבויות ביניהם - חזר בו והודה כי היא אכן ביקרה בביתו פעם אחת. עם זאת, הוסיף מ לדבוק בגרסהו כי המטלוננט לא נכנסה אל תוך חדרו-פנימה. דא עקא, כשהוזגו לו ההתכתבויות נוספות עם המטלוננט - חזר בו והודה כי שהתחה גם בתוך חדרו. זהה אמ כן גרסתו הסופית של מ: המטלוננט הגיעו לביתו פעם אחת בלבד; היא לא שהתחה שם בלבד, אלא עם כמה מחברותיה שהזhton אינה יודעה לו; באותו ביקור, הוא, היא וחברותיה, עשו יחד עם כמה מן העובדים שהעסיק בשליחויות 'על האש', ובמהלכו נכנסה המטלוננט לחדרו כדי לשוחח עם אמה בטלפון. גרסת המטלוננט להתרחשויות - שונה. לדבריה, הגיעו לבתו של מ פעמיים. לראשונה - על מנת להביא את מכשיר הטלפון ששכחה בביתו; בפעם השנייה - המטלוננט הגיעו לבתו של מ לאחר תיאום מקדים עמו, ומשהגעה, נכנסה אליו לחדרו, ושם ביצעה את זמנה. הנה כי כן, יריעת המחלוקת שבין גרסתה של המטלוננט, לבין גרסתו של מ - רחבה.

המתלוננת טעונה, כי הגיעו לבתו של מ פעמיים, וכי בפעם השנייה שהגיעה נאנשה על-ידו. מ גרס, כי המתלוננת כל לא הגיעו לבתו בשניה, מילא לא התקיימו יחסי-מין, לבטח שלא אונס. גם בפעם היחידה שהגיעה, לטענותו, היא לא הייתה בבתו לבדה, כי אם בחברותם של אחרים.

44. מצע הריאות שנפרש לפנינו, מלמד כי בכל הנוגע לשאלת קיומו של מפגש שני בבתו של מ - יש לקבל את גרסתה של המתלוננת. על קיומו של מפגש ראשון שבמהלכו 'אייבדה' המתלוננת את מכשיר הטלפון שלה, ניתן למלמוד בבירור מן ההתקבויות בין השניים בפייסבוק. המתלוננת גורסת, כי גם בפעם הראשונה הגיעה לבתו של מ, כיון שמיירה ל'מייל' ציפורניים' ולא הספיקה לקבל את שכרה מיד בסיום עבודתה. ואכן, בהתקבות מיום 9.5.2016 שאלת המתלוננת את מ: "מתי לבוא", והוא מшиб: "תקשרו אליו", ובתגובה כתובת המתלוננת "אני [א]סימ מיilio אני [א]תקשר". מהתקבויותיהם בהמשך עולה, כי המפגש אכן התקיים. ביום 14.5.2016, כותב מ למתלוננת בנוגע לחיפוש הטלפון בבתו: "מאמי נ[א]ק[י]תי את הב[י]ת הפ[כ]תני אותו ולא מצאת תזכיר איפה [ש]מת אותו אחרי שדיברת עם אמא שלר"; והמתלוננת מшибה: "בחדר שלך פלוני". שואל בתגובה: "איפה בחדר?"; והמתלוננת מшибה: "לא זכרת אם הייתה זוכרת הייתי לוקחת באותו יום ראי[ת] איך חיפשנו ולא מצאנו". אין ספק אפוא, בקיומו של מפגש ראשון בין מ לבין המתלוננת בבתו, ובחדרו, והוא עצמו אינו מכחיש עוד.

45. אשר לקיומו של מפגש שני בבתו של מ, המשך ההתקבויות בין השניים מעלה, כי הם תיאמו להיפגש פעם נוספת בבתו של מ. כך, ביום 15.5.2016, שאל מ את המתלוננת: "את באה לחפש [את הטלפון - נ' ס']"; אך המתלוננת לא הגיעה באותו יום, משומע שעבדה בשרותות, ומעסיקיה בושא לבוא. לחרת היום, שאלת המתלוננת את מ: "בנסיבות חמץ תהיה במושב?", ומשלא בענהה תחתה בשעה 16:36: "?!". מ השיב בשעה 12:17: "לא בא [ב-]7". המתלוננת כתבה בתגובה בשעה 13:18: "טוב אני באה", ומ אישר: "טוב". הנה כי כן, מפגש ראשון בין השניים בבתו של מ - אירע במועד לא ידוע, בין התאריכים 9-11 במאי 2016; מפגש שני תואם ביניהם ליום 16.5.2016 בשעות הערב המוקדמות. המתלוננת צינה כי היא באה, ומ אישר את הגעתה. האם נוכל להסיק, כי התכנון התממש, והמפגש השני בבתו אכן אירע?

46. סבורני, כי התשובה לכך בחוב, וניתן להסיקה מעדותה של ד' - חברותה של המתלוננת. לדברי ד', המתלוננת התקשרה אליה סמוך לפני הגעתה לבתו של מ ומספרה לה, כי היא מתכוונת לנוטע למושב אורוה על מנת לקבל את שכר עבודתה; סמוך לאחר מכן התקשרה המתלוננת שוב, ומספרה לה בכיכי שם פגע בה ובגופה. הנה כי כן, מן ההתקבויות עולה, כי המפגש השני תואם בין המתלוננת לבין מ, כי המתלוננת הודיעה על בואה, וכי מ אישר זאת. מעדותה של ד' למדנו, כי סמוך לאחר שהמפגש הסתיים - סיפרה לה המתלוננת על כך. הוכח אפוא, כי מפגש שני בבתו של מ אכן אירע. במצב דברים זה, שבו יריעת המחלוקת שבין הצדדים רחבה, הוכחת נדבר מרכז בגרסת המתלוננת, ובד בבד שלילת נדבר יסודי בגרסת מ - מחזקות גם את שאר חלקיו גרסתה של המתלוננת - האונס שאירע במהלך המפגש השני בבתו (על מושמות רוחבה של יריעת המחלוקת והשלכותיה, ראו, ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקאות 144-142 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) מ' נאור (10.11.2011)).

47. זאת ועוד. עדותה של ד' בבית המשפט, אינה מחזקת רק את דבר קיומו של מפגש שני, אלא גם את תוכנו - האונס שהתרחש במהלך. ד' העידה, כי שוחחה עם המתלוננת סמוך לאחר שאירע האונס, שמעה על פגעתה,

והתרשמה ממצבה הנפשי הקשה. ד' הוסיף, כי הגיעו ביום המחרת לביתה של המתלוננת, שוחחה אותה, הלכה עמה לרכוש גלוות 'פוסטינור', ושכנעה אותה לנסוע בכל זאת לצילומי הדוגמנות בתל-אביב. עדותה של ד' מהוות אפוא ראייה למצבה הנפשי של המתלוננת מיד לאחר קרות האירוע - בכיה, וא-רצונה לנסוע לצילומי הדוגמנות. כמו כן, מעידה ד' על הפעולות שנתקטה המתלוננת בעקבות האונס - רכישת גלוות 'פוסטינור'. נמצאו למדים, כי עדותה של ד' מחזקת את גרסתה של המתלוננת לא רק לגבי עצם קיומו של מפגש שני, אלא גם באשר למה שהתרחש בו.

48. אשר לדברים ששמעה ד' מפי המתלוננת לגבי תוכן המפגש השני, על הפגיעה שחווימה ממ, על כך שנאנסה - אלו, בכלל, אינם קבילים במשפט, בהיותם עדות מפי השמווה. ברם, אחד מחරיגיו של הכלל האמור - סעיף 9 לפקודת הריאות - מתייחס לאمراה שנשמעה סמוך לאחר ביצוע העבירה: "עדות על אمراה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאمراה נוגעת במישרין לעובדה השיכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט". סבורני, כי נוכח סמיכות הזמן בין התרחשויות האונס, לבין שיחת הטלפוןית של ד' והמתלוננת; ולנוכח העובדה שלדברי ד' שיחת הטלפון נעשתה ביוזמת המתלוננת -عشiosa עדותה של ד' להוות ראייה לא רק לגבי מה שראתה בעינה - רכישת גלוות הפוסטינור, או דברים ששמעה באזינה - בכיה של המתלוננת וכABAה, אלא גם לגבי תוכן דבריה של המתלוננת - האונס שעבירה.

49. השופט אברבנאל עורר אמם ספק בנוגע לאפשרות להסתמך על עדותה של ד': "לטענתן של השתיים התקיימו ביניהן יחסיים קרובים וקשר טלפוני יומיומי, לרבות בערב עדותה של ד' בבית המשפט. אין לפסול את האפשרות כי בשיחות אלה הוחלפו ביניהן דברים אשר 'יזהמו' במידה מסוימת את עדותה של ד'. למשל דבריה של ד', ולפיים המתלוננת אמרה לה בשעת צהרים ביום האירוע כי בכוונתה להגעה לביתו של [מ] בשעות הערב כדי לקבל מידע את שכר עבודתה, אינם מתישבים כאמור עם הודעות הפיסבוק שבת/1, שמהן עולה כי מטרת ביקורה בבית [מ] הייתה שונה, ועם יתר הראיות שלעיל שעלה פיהן, טענה זו חסרת שחר". דעתו-שלו שונה בעניין זה. ספק שנתעורר למקרא הודעות הפיסבוק, ביחס לסייעת הגעתה של המתלוננת לביתו של מ - אינו מוביל למסקנה חד-משמעות, כי דבריה בהקשר זהה הם 'חסרי שחר'. מילא, רוחקה הדרך להסתמך על אותו ספק, כי משעה שד' העידה שהמתלוננת הגיעה כדי לקבל את שכרה, הרי שזו מה עדותה. לבטח שלא יוכל לקבוע על סמך האמור, כי עדותה יכולה חוסה תחת מעט זיהום ומشكך אין לקבללה.

50. השופט אברבנאל המיחס גם לכך שהמתלוננת הוסיףה להתכתב עם מ בימים שלאחר האונס, ולכך שפנתה אליו בכינוי חיבת: "חילופי הדברים האמורים אינם מתישבים עם גרסתה כי ביום שקדם לשיחה, וארבעה ימים לפני חילופי ההודעות, נאנשה בברוטליות על ידי [מ]. יש קושי לישב את הדברים עם טענתה ולפיה עוד באותו ערב חוותה את האירוע כפוגע וטרואומי, לאחר שעזבה את ביתו של [מ] כשהיא מטיחה בו 'מי צריך את הכסף שלך', ועם הטענה כי למחרת אמרה לחברתה ד' כי נאנשה וכי מנעה מהגשת תלונה נגד [מ] במשטרת רק בשל חשש כי הדבר יודע לחופחתה". גם בעניין זה, דעתו-שלו שונה. המתלוננת הסבירה, כי בשלבים מוקדמים לאחר האונס, הדלקה את אשר חוותה, ומشكך הוסיף להתכתב עם מ. הסברה של המתלוננת - מתתקבל על הדעת. 'הדלקת' האירוע הטרואומי וחושותיו, נודעת כתגובה ידועה ומוכרת אצל קרבנות עבירות מין. תגובה זו הובhana על-ידי אנשי המקצוע, והוכחה לפני שנים רבות בפסקתו של בית משפט זה. כפי שהראה חבוי השופט י' עמידה בפרשא אחרת, תגובה ההדלקה של נפגעים בעבירות מין, נמנתה בין הסיבות שהביאו את החוקק להאריך את תקופת התغيישנות בעבירות מין (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 94 (20.10.2010)). עוד אוסף, כי לדידי, עיון בהודעות המאוחרות לאירוע, דוחק אמץ

את גרסה של המתלוונת. המעניין בהתקتبויות יראה, כי בעוד שבהתקتبויות שקדמו לאירוע, הייתה המתלוונת פעילה, יוזמת, ה'רוח החיה'; בהודעות של אחרים - התחלפו התפקידים. מ הוא זה שיזם את ההתקتبויות, ואילו המתלוונת הגיבה בקצרה, בתכליות, בלוקניות. חילוף התפקידים, יכול אפילו ללמד על אשר אירע.

הימנעות מהבאת עדי הגנה

.51. מ צין בחקירותו במשטרה, כי בפעם היחידה שהמתלוונת ביקרה בביתו, היו עמה גם חברותיה. בחקירותו הוסיף, כי על כך יוכל להעיד שכנו מ' כ', שהיה באותה עת בביתו. בעדותו בבית המשפט הוסיף מ', כי בלבד לחברותיה של המתלוונת, שהוא באותה עת בביתו גם כמה מעובדיו בעסקי השילוחיות. מכאן, יש לתמונה כיצד זה לא فعل מ להביא את מ' כ', או את מי מעובדיו כדי הגנה מטעמו? היאך לא עשה מאמץ לאטר ולו אחת מבין ארבע חברותיה של המתלוונת, אשר ידע לומר כי שתים מהן מתגוררות במושב זכריה? תמורה אףוא כיצד התמצטה פרשת ההגנה בעדותו של מ' לבדו, ללא כל תומך או מס'יע.

.52. ודוק: אין באמור כדי לגרוע מהנטול המוטל על התביעה בפליליים. אלא שבענין דנן, צין מ בחקירותו את שם של מ' כ' לבדו. המשטרה יצירה עמו קשר, שוחחה אותו, והבינה כי בנסיבות ובהתחשב בסוד הזמן שעומד לרשותה, אין טעם למןנו לחקירה. בשיחה הטלפונית סיפר מ' כ' לחוקרת, כי הוא זוכר מפגש אחד בביתו של מ', אך לא זכר לומר אם באותו מפגש היו עמהם אנשים נוספים. משזו הייתה תשובהתו של מ' כ', החליטה החוקרת שלא לזמן לחקירה, ביחס ממשום שבעת היא הוא היה בריטוק בצבא (ראו, פרוטוקול הדיון מיום 7.3.2018, עמודים 487-489). מידע לגבי מי מהחברות - לא היה ברשותה. משעשתה המשטרה את אשר לא-ידה, כדי לנסות ולבירר את גרסתו של מ', והעלתה חרס, מצופה היה שהלה יפעל בעצמו לتمرור את גרסתו, להביא ראיותיו. הוא לא עשה כן. גם הגיעו לחקירותו ללא מכשיר הטלפון, ונמנעו מהעיר נחותי תקשורת על שיחותיו עם המתלוונת (ראו, פסקה 12 לחווות הדעת של השופט אברבנאל). זאת ידענו, מנישון החיים, מן השכל הישר, ומן ההלכה הפסוקה, כי הימנעותו של נאשם מהבאת עדים, אשר לטענותו, עשויים לבסס את גרסתו, מחזקת את גרסת התביעה:

"הלכה פסוכה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכנית השכל היישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלם לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 98-97, 85).

.53. הנה כי כן, מן העבר האחד - גרסת המתלוונת הטוענת כי ביקרה בביתו של מ' פעם ופעמים, וכי בפעם השנייהナンסה. מן העבר השני - גרסת המתלוונת הייתה בביתו פעם אחת בלבד, וכי באותו מפגש שהו עמהם חברותיה: מ' כ', וכן מעובדיו. בעוד שגרסת המתלוונת על קיומם של שני מפגשים - הוכחה, ויש לה חיזוקים הן באמצעות ההתקتبויות בפייסבוק, הן באמצעות עדותה של ד'; גרסתו של מ' נסתרה, ומ גם לא עשה מאמן כדי להוכיחה. סיבת הגעת המתלוונת לביתו של מ' נותרה בעמימותה, אך כאמור, אין בכך כדי להביא לשילית גרסאותיה של המתלוונת וד'. ביחס, שעה שכלל לא הוכח באופן פוזיטיבי, כי עדויותיה בעניין זהה - אין נוכנות

.54. נוסף על עדותה של המתלוונת, אשר דעת הרוב מצאה מהימנה, ונוסף על עדותה של ד', ציינו עדויותיהם

של עדי תביעה נוספים אשר מוכיחים גם הם את גרסהו של המתלוונת. בית המשפט המוחזק הביאן בפирוט, אצ"נ מצד'ן אף את עדותה של ע' - חברתה של המתלוונת. ע' העידה על היתקלותה של המתלוונת במ' ביום חג הפשת, כשהיא בכנסת. ע' תיארה כיצד מ' יצר קשר עם המתלוונת, וביקש שתקרב אליו, וכך צאה המתלוונת מ' המים כשהיא נסערת. לאחר מכן, סיפרה לה המתלוונת, בתמצית, על פגיעתו הרעה בה. עדות זו משמעותית, שכן מתוארת בה תגובתה האינטינקטיבית של המתלוונת, נוכח מגש האקראי עם מ'. ע' חצתה במתරחש בזמן אמיתי, מבלי ששמעה מהמתלוונת מראש, על אשר קראה אותה. ראתה מעשה, ולאחר מכן למדה על שורשו.

55. ועוד זאת. בית המשפט המוחזק קבע, כי לא נמצא מניע אשר בעטיו לטיפול המתלוונת עלילת שווה על מ'. גם מ' בתומו לא הציע על סיבות שבגלן תעשה המתלוונת כן. עדים רבים, ממעgalים שונים בחיה של המתלוונת, חזרו על גרסהה בשינויים מסוימים, הם גם העידו על מצבה הנפשי בעקבות האירוע. קשה להلوم אפשרות, שכולם נקבעו ובעו, חלק מאותה עלילת דברים שמטרתה לטיפול על מ' האשמות שווה. גם קשה היה להניח, שהמתלוונת רקמה את העלילה והשכילה להתהלך בין קרוביה, חברותיה, ומטפליה ולחחל את גרסהה, רק כדי להביא להרשעתו של מ'. מעדותנו של י' חברה של המתלוונת עולה, כי המתלוונת כלל לא סיפרה לו על סיפור האונס, והוא שמע עלי' בדרך מקרה בעת שהמתלוונת דיברה עלי' כר' עם חברתה (פרוטוקול הדיון מיום 7.3.2018, עמוד 398). עוד אצ"נ, כי לדברי ד', סמן לאחר האירוע היא ניסתה לשכנע לפנות למשטרה, אך המתלוונת סירבה. גם בעובדה זו, יש כדי לשולב את האפשרות, לפיה המתלוונת רקמה עלילת שווה על מ' במטרה להפלו, ולהרשייעו. העדר מניע מצד המתלוונת, מהוווה גם הוא חיזוק לגורסתה (ראו, ע"פ 10/10577 פלוני י' מדינת ישראל, פסקה 56 (28.11.2013)).

56. כאמור, ניתן היה להסתפק בעדותה של המתלוונת אשר דעת הרוב מצאתה מהימנה. דעת הרוב לא הסתפקה בכך, ותמכה הכרעתה בעדויות נוספות, בראיות ובנימוקים לרוב. הכרעתה משכנעת.

העונש

57. אשר לעונש שהושת על מ' בגין הדיון, בנסיבות, לא מצאתי לנכון להקל בו. מ' ביצע אונס בנערה צעירה, כבת 14 וחצי, כשים עלה בה, הטיח בה מיללים קשות ומכוערות: "איכס يا בת זונה לא חשבתי שאת בתולה קחי מגבונים ותנקוי את הדם שלך". עוד קודם שביצע את האונס, ניסה מ' לנשק את המתלוונת בסוף יום עבودתה, בניגוד לרצונה. במעשהיו, פגע ממתלוונת, וכמתואר בתסaurus נפגעת העבירה - הוא הותיר בנפשה צלקות, ולאלו תהיינה השלכות קשות גם בעתיד. במהלך כל שלבי החקירה והמשפט לאלקח מ' אחריות על מעשיו, אלא תמיד ביחסו המשפיל למתלוונת, הן בעימות, הן בשלבים נוספים של ההליך. עברו הפלילי של מ' כולל הרשותות קודמות ומאסרים מותנים, בכלל זאת, הרשותה קודמת בעבירותimin שביצע בקטינה. ביחס לאוותה עבריה ציין בית המשפט המוחזק: "המעשים המתוארים [...] מזכירים, למרבה הצער, את האירוע עלי' עomid עכשו [מ'] לדין. גם באותו תיק ניהל [מ'] הוכחות, היה צורך בשמיות עדות המתלוונת, [מ'] המשיך להכחיש את ביצוע המעשים. דיון של [מ'] נגדיר כאשר כבר היה בן 19.5, אז קבע בית המשפט כי [מ'] זוקק לטיפול, אך הוא אינו מוכן לקבל סיוע". הזמן חלף ולמרבה הצער לא הרבה השתנה;ADRובה. בנסיבות אלו, ומציעד בית המשפט לקרו את מ', וחפץ כמה מתקופות המאסר שהושטו עליו - לא מצאתי הצדקה להקל עמו עוד. עונש המאסר, והעונשים הנלוויים לו - יותרו אפוא על כנמם.

58. סוף דבר, מציע לחבבי לדוחות את הערעור; הן על הכרעת הדיון, הן על גזר הדיון אחד.

השופט י' עמיות:

אני מסכימם.

1. המערער פתח חזית רחבה כאשר הכחיש כי קיים יחסיimin עם המתלוונת, וגם השופט אברבנאל בדעת המיעוט לא האמין לו במצוינו כי "יהיו מניעו לשקריו אשר יהו, משקלם מוגבל". דומה כי לא יכולה להיות מחולקת של ממש כי המתלוונת חוותה אירוע מני בביתו של המערער, ויעידו על כך השיחה אל חברותה ד' סמוך לאחר שיצאה מביתו של המערער, והיציאה המשותפת של השתיים למחמת כדי לרכוש גלוות 'פוסטינור'.

2. נראה כי השופט אברבנאל הוטרד מהתקנות שהתנהלה בין המערער למצלוננת בקשרטלפון שבאבד לה כביכול, ומכאן מסקנתו כי "מהודעות אלה, שלහן גוון אישי, עללה התעניןיות מוגברת של המתלוונת [מערער]" . ככלעצמי, אני נכוון להניח כי המתלוונת חיפשה את קרבתו של המערער ועל כן הטרידה אותו (וכלשונה "הסתלבטה עליו") שוב ושוב בקשרטלפון שבאבד לה כביכול בביתו, למרות שהטלפון היה כל הזמן ברשותה. אלא שגם אם ביקשה המתלוונת "לגשש" לגבי המערער ולכן באהה לביתו, אין בכך כדי להפחית מעשיהם של המערער אשר ניצל את הזדמנויות כדי לאיום אותה כפי שתואר עלידה.

3. אני מצטרף אפוא לפסק דיןו של חברי הן לגבי ההרשעה והן לגבי העונש שהושת על המערער.

השופט י' ברון:

אני מסכימה.

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט נ' סולברג.

ניתן היום, כ"ג באב התש"פ (13.8.2020).

009.docx_19020130 שפט+עצוב